

În cursul anilor 2007 și 2008, am redactat, la solicitarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România (IICCR), propuneri legislative privind incriminarea penală a „crimelor împotriva comunismului”. Propunerile au fost transmise Ministerului Justiției – ministrului liberal Tudor Chiuariu (Guvernul Tăriceanu), respectiv ministrului Marian-Cătălin Predoiu (fost „liberal”, în Guvernul Boc) – și aveau în vedere completarea Codului penal în vigoare la acea dată (și a Legii nr 80/1995 privind statutul cadrelor militare), respectiv includerea lor în proiectul Codului penal la care se lucra în cursul anului 2008. Propunerile vizau în principal incriminarea „crimelor comunismului” ca „crime împotriva umanității” („persecuții din motive politice”), „imprescriptibile”, indiferent de data la care au fost săvârșite, în înțelesul prevederilor Convenției ONU din 1968 asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității (coroborate cu cele ale Statutului Tribunalului Militar de la Nuremberg), Convenție ratificată de România încă din anul 1969. Propunerile aveau să nu fie asumate și concretizate de Ministerul Justiției nici în anul 2007 și nici în 2008. La data de 17 iulie 2009, Guvernul Boc și-a angajat răspunderea în fața Parlamentului pe un Cod penal (Legea nr 286/2009) care va incrimina inclusiv „persecuțiile pe motive politic” drept „crime împotriva umanității”. Însă acest lucru s-a făcut prin întemeierea, ca definire a faptelor, în Expunerea de motive, pe prevederile Statutului de la Roma al Curții Penale Internaționale – și fără a se face nici cea mai vagă trimitere la Convenția ONU din 1968 (unica aplicabilă „crimelor împotriva umanității” ca „crime ale comunismului”), deși IICCR atrăsese insistent atenția asupra faptului că potrivit articolului 24 paragraful 1 din Statutul de la Roma (adoptat în 1998 și intrat în vigoare în 2002) dispozițiile acestuia nu sunt aplicabile crimelor împotriva umanității comise anterior intrării sale în vigoare. Comentarii care privesc inclusiv aspectele de mai sus pot fi găsite și în următoarele articole de pe acest site: „Crimele comunismului: injustiție și cinism” (I-III), anul 2008, respectiv „Crimele comunismului: intenții rele”, anul 2009.

Către Ministerul Justiției

IICCR propune următoarele două completări ale Codului penal și Legii nr 80/1995 privind statutul cadrelor militare:

1. Persecuțiile pe motive politice comise de regimul comunist vor fi considerate crime contra omenirii, în conformitate cu prevederile Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității (adoptată la 26 noiembrie 1968, intrată în vigoare la 11 noiembrie 1970), coroborate cu prevederile Statutului Tribunalului Militar Internațional de la Nuremberg (definit prin Acordul din 8 august 1945, de la Londra, al Puterilor Aliate). Potrivit art I al Convenției ONU, indiferent de momentul comiterii lor, crimele prevăzute de Statutul Tribunalului Militar de la Nuremberg sunt imprescriptibile. Prin art 6 lit (c), Statutul Tribunalului Militar de la Nuremberg definește și incriminează „crimele împotriva umanității” ca acele fapte constând în: „asasinarea, exterminarea, aducerea în stare de sclavagism, deportarea, sau orice act inuman comis împotriva unei populații civile, pe timp de pace sau de război, sau persecuțiile pe motive politice, rasiale sau religioase, fie că ele constituie sau nu violări ale dreptului intern”.

În considerarea faptului că România a ratificat Convenția ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității la data de 30 iulie 1969 prin Decretul nr. 547 din 29 iulie 1969, publicat în Buletinul Oficial nr. 83 din 30 iulie 1969, se impune completarea Titlului XI al Codului penal („Infrațiuni contra păcii și omenirii”) cu un nou articol – „Crime contra omenirii” – care să definească aceste infrațiuni în mod identic cu art 6 lit (c) din Statutul Tribunalului Militar de la Nuremberg (prevederi la a căror aplicare statul român s-a angajat prin ratificarea Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității). În consecință, se impune completarea Titlului XI al Codului penal („Infrațiuni contra păcii și omenirii”) cu un nou articol cu următorul cuprins:

„Art 371¹ Crime contra omenirii

Asasinarea, aducerea în stare de sclavagism, sau orice act inuman comis împotriva unei populații civile, pe timp de pace sau de război, sau persecuțiile pe motive politice, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele sunt săvârșite în timp de război, pedeapsa este detențiunea pe viață.

Înțelegerea în vederea săvârșirii infracțiunii de crime contra omenirii se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi”.

Întrucât faptele constând în „exterminarea” și „deportarea” comise împotriva unei populații civile, precum și persecuțiile pe motive „rasiale sau religioase”, astfel cum acestea sunt prevăzute de către art 6 lit (c) al Statutului Tribunalului Militar de la Nuremberg, sunt deja incriminate prin dispozițiile Titlului XI al Codului penal, acestea urmează să nu se mai regăsească în definiția „Crimelor contra omenirii”, cu care propunem să fie completat acest Titlu al Codului penal.

2. Legea nr 80/1995 privind statutul cadrelor militare se completează în sensul că ofițerii, maiștrii militari și subofițerii, care, prin decizie definitivă, au fost declarați agenți ai organelor de Securitate ca poliție politică, în înțelesul Legii nr 187/1999 vor fi degradați militar prin Decret al președintelui României. Măsura degradării militare va fi dispusă prin Decret al președintelui României și față de ofițerii, maiștrii militari și subofițerii care, ca membri ai aparatului represiv al statului totalitar, au fost condamnați, prin hotărâre judecătorească definitivă, pentru încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor.

Marius Oprea
Presedinte al I.I.C.C.R

19 septembrie 2007

Domnului Marian – Cătălin Predoiu

Ministrul Justiției

20 iunie 2008

Stimate domnule ministru,

Urmare scrisorii dumneavoastră nr. 25307 din 26 mai 2008 prin care ne solicitați punctul de vedere referitor la Titlul XII al proiectului Codului penal (Infrațiunile de genocid, contra umanității și de război), vă comunicăm următoarele:

Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului în România (IICCR) consideră că soluția legislativă preconizată prin proiectul Ministerului Justiției pentru incriminarea penală a „persecuțiilor pe motive politice” (inclusiv, deci, a faptelor desemnate generic prin sintagma „crime ale comunismului”) este susceptibilă de un număr de amendamente, pe care vi le supunem atenției după cum urmează:

1. IICCR apreciază în continuare că normele de drept internațional pertinente și adecvate într-o mai mare măsură în materia în discuție sunt cele ale Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, coroborate cu cele ale Statutul Tribunalului Militar de la Nuremberg – prevederi în conformitate cu care „persecuțiile pe motive politice” sunt definite și incriminate drept „crime împotriva umanității”, imprescriptibile și care trebuie acționate în justiție „oricare ar fi data la care au fost comise”.

„Întemeierea” reglementării interne preconizată prin proiect pe prevederile Statutului Curții Penale Internaționale (CPI), și nu pe cele ale Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității (norma „specială” de drept internațional în materia în discuție) are drept una dintre consecințe, concretizată ca atare în forma actuală a proiectului MJ, faptul că noile reglementări ale Codului penal nu sunt aplicabile infrațiunilor constituind „crime împotriva umanității” comise în timpul regimului comunist din România. Acest fapt rezultă pe de o parte din dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituția României („Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”) iar pe de altă parte din prevederile art. 3 din proiectul Codului penal – „Legea penală se aplică infrațiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare.” În materia „crimelor împotriva umanității”, soluția propusă de proiectul MJ se întemeiază pe Statutul de la Roma al CPI. Potrivit acestuia (art. 24 – “Neretroactivitate racione personae”) “Nimeni nu răspunde penal, în baza prezentului statut, pentru un comportament anterior intrării în vigoare a acestuia.” (paragr. 1). Prin urmare, prevederile noului Cod penal în materia „crimelor împotriva umanității” vor fi aplicabile exclusiv faptelor comise ulterior intrării în vigoare a acestuia sau, în cel mai bun caz, ulterior intrării în vigoare a Statutului de la Roma. Menționăm că procedurile de intrare în vigoare a tratatului amintit, semnat la 17 iulie 1998, au fost îndeplinite în cursul

anului 2002 (fapt consemnat și de Rezoluția Consiliului de Securitate al ONU nr. 1422/2002).

Rezultă, așadar, că reglementările noului Cod penal sunt inaplicabile faptelor de „persecuție pe motive politice” comise în România în timpul regimului comunist totalitar, împrejurare de natură să pună în discuție inclusiv scopul pentru care IICCR a fost înființat: „identificarea crimelor, abuzurilor și încălcărilor drepturilor omului pe întreaga durată a regimului comunist în România, precum și sesizarea organelor în drept în acele cazuri în care sunt depistate situații de încălcare a legii” (art. 2 al HG nr. 1.724 din 21 decembrie 2005 privind înființarea IICCR).

Această situație putea fi evitată – și se impune a fi evitată – prin întemeierea noilor reglementări ale Codului penal (inclusiv) pe prevederile Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, coroborate cu cele ale Statutului Tribunalului Militar de la Nuremberg, astfel cum IICCR a propus inițial. În conformitate cu aceste prevederi, „persecuțiile pe motive politice” sunt definite și incriminate drept „crime împotriva umanității” și sunt declarate imprescriptibile și care trebuie acționate în justiție „oricare ar fi data la care au fost comise” (art. 1 din Convenția ONU). Soluția legislativă pe care IICCR o propune în concret constă în completarea art. 153 alin. (2) din proiectul MJ – „Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul infracțiunilor de genocid, contra umanității și de război.” – cu formularea „oricare ar fi data la care au fost comise”.

Soluția propusă ia în considerare pe de o parte prevederile amintite mai sus ale Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității și Statutului Tribunalului Militar de la Nuremberg, iar pe de altă parte normele de drept internațional în materia tratatelor. Avem în vedere în principal cele două principii fundamentale în materie (deplin pertinente sub aspectele în discuție) consacrate prin Convenția din 1969 de la Viena cu privire la dreptul tratatelor: primul, cel al executării cu bună credință, obligatorie a tratatelor – art. 26 al Convenției („Pacta sunt servanda”) iar al doilea, principiul în conformitate cu care nici un stat parte nu poate invoca dispozițiile dreptului său intern pentru a justifica neexecutarea unui tratat (art. 27 – „Dreptul intern și respectarea tratatelor”). Subliniem și faptul că statul român s-a obligat inclusiv prin actuala sa lege fundamentală să execute cu bună credință tratatele internaționale la care este parte – „Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.” (art. 11 din Constituția României, „Dreptul internațional și dreptul intern”). Se impune de asemenea precizat că statul român a ratificat Convenția ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității încă din anul 1969 (prin Decretul nr. 547 din 29 iulie 1969, publicat în Buletinul Oficial nr. 83 din 30 iulie 1969). Faptul că statul comunist nu a dus niciodată la îndeplinire – legislativ și judiciar – această Convenție ține de esența totalitară și abuzivă a acestuia și de intenția vădită de a evita să se auto-condamne pentru gravele „persecuții pe motive politice” („crime împotriva umanității”) pe care le-a practicat sistematic timp de aproape cinci decenii împotriva propriului popor.

Din Expunerea de motive la proiectul de Cod penal rezultă că, în cazul infracțiunii de genocid, autorii proiectului au avut în vedere – deplin justificat, de altfel – „obligațiile asumate de România prin ratificarea Convenției ONU cu privire la prevenirea și combaterea genocidului din 9 decembrie 1948. Această precizare generează o neclaritate în plus cu privire la rațiunile din care autorii nu au avut în vedere și în cazul crimelor împotriva umanității/persecuțiilor din motive politice norma internațională

specială în materie. Ne referim, desigur, la Convenția ONU din 1968 asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, în legătură cu care România și-a asumat obligații identice, însă pe care timp de patru decenii nu și le-a îndeplinit. Iar consecința acestui fapt va fi, în condițiile în care actualul proiect al MJ nu va avea nici el în vedere îndeplinirea obligațiilor asumate prin ratificarea Convenției ONU din 1968, neincriminarea și nesancționarea în continuare a crimelor comise în România, până în decembrie 1989, de regimul comunist și reprezentanții săi – crime a căror condamnare a fost și este cerută inclusiv prin Rezoluția 1481 (2006) a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

În sfârșit, apreciem că definirea infracțiunilor contra umanității propusă prin art. 441 al proiectului de Cod ar putea fi menținută, în ultimă instanță, însă în aceste condiții considerăm ca fiind absolut obligatorie reglementarea *expresis verbis* a imprescriptibilității acestor crime, oricare ar fi data la care au fost comise. Pentru ipoteza în care se va opta pentru menținerea acestei definiții, propunem inclusiv ca partea introductivă a alin. (1) din art. 441 al proiectului de Cod să fie completată astfel (textul propus a fi adăugat este subliniat): „Săvârșirea în cadrul unui atac generalizat sau sistematic, lansat împotriva unei populații civile, din motive de ordin politic, rasial, național, etnic, cultural, religios, sexual ori în funcție de alte criterii recunoscute ca inadmisibile în dreptul internațional, a unei dintre următoarele fapte:” Apreciam că această completare, propusă în considerarea coroborată a normelor cuprinse în Convenția ONU din 1968 și a Statutului de la Roma al CPI, se justifică în primul rând din necesitatea respectării unuia dintre principiile de bază privind calitatea actelor normative, potrivit căruia acestea trebuie să fie clare, precise și previzibile (cerință subliniată în mod constant inclusiv în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv în cauze care au vizat statul român – a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 4 mai 2000 în cauza Rotaru împotriva României).

2. Odată cu incriminarea persecuțiilor din motive politice drept crime împotriva umanității, considerăm că se impune ca unele infracțiuni care sunt susceptibile a fi comise și ele ca persecuții din motive politice să fie incriminate, pentru această ipoteză, cu forme agravante. Avem în vedere, cu titlu de exemplu, infracțiunile de cercetare abuzivă (art. 270 din proiectul de Cod), reținerea sau arestarea nelegală (art. 271), supunerea la rele tratamente (art. 272), purtarea abuzivă (art. 288), abuzul în serviciu contra persoanelor (art. 289), abuzul în serviciu prin îngădirea unor drepturi (art. 290), neglijența în serviciu (art. 292) etc. În toate aceste cazuri, propunem stabilirea unor pedepse principale duble, precum și să se prevadă, ca pedepse complementare, interzicerea exercitării unor drepturi și, acolo unde este cazul, degradarea militară (pedeapsa degradării militare propunem să fie stabilită în toate cazurile în care condamnării au calitatea de militar).

Cu privire la aceste infracțiuni, propunem ca termenul de prescriere a răspunderii penale să fie dublu față de cele pentru forma „ne-calificată” a infracțiunilor respective și să curgă de la data intrării în vigoare a noului Cod penal.

Referitor la faptele de natura celor amintite mai sus, IICCR consideră că răspunderea penală pentru acestea nu s-a prescris și că ele trebuiesc incriminate astfel cum am propus prin noul Cod penal. Evidențiem faptul că, după decembrie 1989, în absența unor asemenea prevederi angajarea răspunderii penale a autorilor lor a fost și este practic imposibilă. Victimele activității represive a regimului comunist totalitar nu au avut

de asemenea posibilitatea nici pe timpul regimului amintit, să se adreseze justiției (desigur că nici în temeiul art. 35 din Constituția Republicii Socialiste România, care teoretic – și numai teoretic, demagogic și propagandistic – le dădea acest drept în calitate de persoane „vătămate într-un drept al lor printr-un act ilegal al unui organ de stat”). În cadrul statului totalitar comunist (în care „drepturile și libertățile cetățenești garantate de Constituție” erau în realitate o frază pur demagogică, cinică și propagandistică), o astfel de acțiune în justiție era de neconceput. În consecință, răspunderea penală pentru faptele amintite nu poate fi considerată prescrisă întrucât de la data săvârșirii lor și până în prezent, din motivele arătate mai sus, au existat împrejurări care au împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale. În toată această perioadă cursul prescripției răspunderii penale a fost suspendat – în conformitate, între altele, atât cu dispozițiile Codului penal în vigoare (art. 128) cât și cu prevederile preconizate prin proiectul MJ (art. 156) – întrucât a existat o „împrejurare (...) de neînlăturat” care a împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale: „Cursul termenului prescripției este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.” Această concluzie se impune inclusiv în considerarea dispozițiilor Convenției ONU din 1968 asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității (art. 1 lit. b) în conformitate cu care „crimele contra umanității” (între care și „persecuțiile din motive politice”) sunt imprescriptibile „oricare ar fi data la care au fost comise” și, de asemenea foarte important, „chiar dacă aceste acte nu constituie o violare a dreptului intern al țării în care au fost comise.” Prevederea ultimă citată din Convenția ONU din 1968 pledează și ea pentru întemeierea Titlului XII al proiectului Codului penal, (Infrațiunile contra umanității) inclusiv pe acest tratat la care România este parte încă din anul 1969).

Referitor la faptul că pe timpul regimului comunist crimele și abuzurile comise de către responsabilii acestuia nu au fost incriminate legal și pedepsite în vreun fel, semnalăm faptul că pedepsirea lor în prezent reprezintă un act de justiție nu numai necesar dar și deplin posibil. În acest sens considerăm relevante prevederile art. 7 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de statul român prin Legea nr. 30/1994. Potrivit paragrafului 1 al textului amintit, „Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită, nu constituia o infracțiune, potrivit dreptului național și internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii”. În același timp însă, paragr. 2 al articolului citat, de maximă relevanță sub aspectul la care ne referim, prevede că „Prezentul articol nu va aduce atingere judecării și pedepsirii unei persoane vinovate de o acțiune sau de o omisiune care, în momentul săvârșirii sale, era considerată infracțiune potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate”. În consecință, se impune constatat faptul că textul Convenției europene este deplin aplicabil în materia în discuție. Astfel, pe de o parte, crimele săvârșite de responsabilii regimului comunist nu au fost judecate și pedepsite pe timpul aceluși regim întrucât în acea perioadă ele nu constituiau – nu aveau cum să constituie, în contextul dat – „infracțiuni, potrivit dreptului național”. Pe de altă parte, ulterior prăbușirii regimului comunist totalitarist, aceste fapte puteau, pot și trebuie să fie judecate și pedepsite, întrucât la data săvârșirii lor erau „considerate infracțiuni potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate” – între acestea, dreptul de a nu fi supus torturii, tratamentelor crude, inumane și degradante, libertatea de conștiință și exprimare, dreptul la liberă circulație, dreptul de a nu fi supus niciunor imixțiuni în viața personală, dreptul la libertate și la siguranța persoanei etc. Ca membru al ONU, statul comunist totalitar s-a angajat să respecte Declarația universală a

drepturilor omului, care, între altele, prevedea și prevede (art. 5) că „Nimeni nu va fi supus torturii, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.” Faptul că prin legea penală statul comunist totalitar nu a incriminat tortura, tratamentele crude, inumane și degradante (și nu a făcut-o tocmai pentru a asigura impunitate membrilor aparatului său de represiune politică) nu poate conduce la concluzia că răspunderea penală a autorilor unor asemenea fapte nu mai poate fi angajată întrucât la momentul săvârșirii lor ele nu constituiau infracțiuni potrivit dreptului național. Iar aceasta întrucât în conformitate cu normele citate ale Convenției europene a drepturilor omului faptele respective, asemeni multor altele comise de membrii aparatului de represiune comunistă, constituiau infracțiuni „potrivit dreptului internațional”, „potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate” – prevăzute între altele în Declarația universală a drepturilor omului, Convenția asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente crude, inumane sau degradante etc.

Cu deosebită considerație,

Președinte,

Marius Oprea